

**PREŽIVJELI SA STRATIŠTA KRAJ ŠEĆERANE
DOŠAO U BARCS (BARČ)**

Masovne grobnice oko Virovitice govore o tragediji zarobljenih branitelja i građana nakon što su partizani (antifašisti/komunisti/jugoslaveni) zauzeli grada početkom listopada 1944. Ovdje je riječ o masovnoj grobnici na sjevernom dijelu grada blizu današnje šećerane.

Bio je mrak. Partizani su strijeljali zarobljenike. Bili su zavezani žicom jedan za drugoga. Nakon što su se dogovorili da idu prenoćiti u Petrovac, partizani su provjeravali je li netko od strijeljanih ostao živ. Nisu svi bili mrtvi. On se stisnuo, šutio, nije se micao dok više nikoga nije čuo. Oslobodio se žice jer nije bio tako čvrsto vezan kao onaj do njega i nekako se iskoprljao. Krenuo je na sjever prema Lukaču, Bazjama i ujutro došao u Terezino polje gdje su ga prihvatili Nijemci te oko devet sati (osam, devet) ujutro doveli u vojarnu u Barč. U toj vojarni je nakon proboja iz Virovitice prenoćio i Ante Slavić. Tu su bili i neki drugi branitelji Virovitice, koji su u deset sati trebali krenuti vlakom za Osijek. Bio je listopad, hladno, mraz a strijeljani na sebi nije imao gaće, samo neku krpicu, bio je gol. Na mjestu gdje su bile vezane, ruke su mu bile crne od žice. Na brzinu im je pripovijedao što mu se dogodilo.

Kad su ga vidjeli i čuli njegov doživljaj, saznali koliki su postrjeljani te kako je on jedini preživio, ljudi su plakali.

Dok je mi je ovo pripovijedao, kod Ante Slavića su se probudilo osjećaji i izbili na površinu: „Bez sud i sudnice! Bili su to sve mladići. Oni nisu imali, čovječe, savjesti osim one svoju idiotsku, krvoločnu. Što mislite, zarobit mladiće? Mi smo zarobili partizane u Zagorju, nije ni jedan strijeljan, ni jednog nismo ubili. Dali smo ga tamo na saslušanje i što nas briga...“